

Hadewych / Dominique

Hadewych / Dominique

odds & evens

Johann van Rossum

je t'aime

Johann van Rossum
Coverontwerp en illustraties: auteur
Redactie: Marjan Boom
ISBN: 9789464656497
Brave New Books
(Singel Uitgeverijen, Amsterdam)
© johann van rossum, 2022

www.johannvanrossum.nl
info@johannvanrossum.nl

1

Ik weet niet hoe snel ik de Baronielaan op moet fietsen om thuis het nieuwtje te vertellen.

De motorkap van de Defender staat ophoog; de trotse eigenaar van de terreinauto zal niet ver uit de buurt zijn.

Ik herken de versleten spijkerbroek en afgetrapte sportschoenen; meneer heeft in ieder geval de moeite genomen om zijn nette kleren uit te trekken voor hij aan de onderhoudsklus begon.

Twee benen steken onder de carrosserie uit; het niet zichtbare deel van het lijf van de geschiedenisdocent kan ik inmiddels wel dromen. We zijn twee jaar geleden getrouwd.

We zijn meer dan tien jaar collega's op het Bredase lyceum.

Ik mag er de biologielessen geven. Mijn liefhebbende echtgenoot is buiten kijf de meest gedreven docent aan onze school; zijn leerlingen dragen hem op handen. Hij maakt van iedere les een kennisfeestje; hij verkoopt zijn vak geschiedenis alsof hij een standwerker op de weekmarkt is. Het enthousiasme waarmee hij scholieren voor historische zaken weet te winnen, is bijna jaloersmakend. Het is een keer voorgekomen dat er door leerlingen bij de directie geprotesteerd is, toen er een aantal keren op een rij geschiedenislessen het veld moesten ruimen voor ongetwijfeld belangrijker zaken.

Hij heeft 'iets bijzonders' over zich. De tot een paardenstaart samengebonden lange haren geven hem nu niet meteen het uiterlijk dat je van een docent op een gerenommeerd lyceum zou verwachten. De liefde voor zijn klassieke Landrover Defender 110 draagt hij gepassioneerd uit; hij raakt niet uitgepraat over de prestaties van de vijf cilinder dieselmotor met honderdvijfentwintig paardenkrachten onder de nu geopende motorkap.

De Defender moet de genegenheid delen met zijn Rhodesian ridgeback Kibwana, een Zuid-Afrikaanse jachthond, die buiten schooltijd zijn vaste metgezel is. Wanneer het maar even kan, is Kibwana waar hij is.

Voor mij is mijn eega de knapste en liefste manspersoon die ooit in mijn leven stapte.

We wonen in een groot herenhuis aan de chique Baronielaan, een huis dat we delen met Freya, mijn schoonzus. We wonen in hun ouderlijk huis. Toen hun ouders acht jaar geleden vrij kort na elkaar

overleden, besloten broer en zus in de woning te blijven. Mijn lief heeft van de voormalige praktijkruimten van zijn moeder, de huisarts, en die van zijn vader, de psychiater, woonruimte laten maken en in de uitbouw aan de achterkant is de huisbibliotheek met de boekenverzameling van de grootouders, de ouders en het leesvoer dat we zelf aanschaffen. Hier staat ook de piano van mijn schoonmoeder.

Freya is beeldend kunstenaar; zij toverde het woongedeelte op de tweede verdieping om tot een prachtig atelier en hield er een bescheiden woonruimte over. Op de derde verdieping hebben we onze gezamenlijke fitnessruimte en sauna.

‘Ik ga handboogschieten!’ flap ik er meteen uit.

Vanonder de terreinauto komt een onduidelijk geluid. Twee ooit eens schone handen grijpen de stalen bumper van het voertuig beet en de hobbymonteur schuift op de garagelorry onder de auto uit.

In een poging om vlot rechtop te gaan zitten, raakt zijn paardenstaart verstrikt met de gele nummerplaat.

‘Auw! Hadewych! Ik zit vast! Help me even, wil je?’

Ik haast me om mijn mountainbike tegen de statige kastanjeboom te parkeren en de lieverd uit z’n ongemakkelijke positie te bevrijden. Wie mooi wil zijn, moet soms pijn lijden.

‘Wat ga je doen? Handboogschieten? Hoe kom je daar nu weer op?’

Deze reactie op mijn mededeling valt me toch aardig tegen; doorgaans is hij enthousiast over mijn sportieve aspiraties. Verraste ik hem hier volledig mee of is het de pijn van het hoofdhaar dat zich vastgreep aan het nummerbord?

‘Ik fietste in de buurt van de Asterdplas en kwam telkens mensen op de fiets tegen die een vreemdsoortige koker op hun rug hadden. Ik dacht eerst dat het hockeysticks of nordicwandelstokken waren. Ik werd nieuwsgierig en ben er achteraan gegaan. Ze stopten bij een omheind weilandje. Er waren mensen met pijl en boog aan het oefenen. Ze schoten op grote schijven van stro of zoiets. Ik werd meteen uitgenodigd om het eens te proberen. Het viel me niet eens tegen. Ging meteen best goed. Lijkt me een leuke sport.’

‘Kun je dat er nog wel bij doen? Je besteedt al zoveel tijd aan mountainbiken en sportklimmen.’

‘Handboogschieten heb ik vroeger gedaan. Dat deden we in de tuin van het dorpscafé’, uit het niets mengt buurman Van der Speck zich in het gesprek.

‘Toen was het nog een cafésport, net als darten en biljarten. Handboogschieten is nu een serieuze sport, buurman. Er wordt op Olympisch niveau geschoten. Behalve op grote doelschijven wordt er bij die club op dieren geschoten. Ik heb er wilde zwijnen, beren en herten gezien. Lijkt me geweldig om dat te doen.’

‘Uh, beren, hier in de Haagse Beemden? Wilde zwijnen en herten? En daar schieten ze op? En dat mag zomaar? Het moet niet veel gekker worden!’

De naïviteit van de oude baas is ontroerend.

‘Nee, buurman, het zijn kunststof dieren, gemaakt van een pijnremmend materiaal. Ze zien er wel erg echt uit.’

Van der Speck is enigszins van de schrik bekomen; hij blijft op een afstandje het gesprek volgen.

‘Wil je dat echt? Lijkt me een dure sport.’

‘Nee, juist niet. Een mooie boog koop je al voor een paar honderd euro. Pijlen kosten hooguit vijf euro per stuk. De contributie bij zo’n club valt erg mee. En je hoeft niet per se aan wedstrijden mee te doen; er zijn leden die er uitsluitend komen om te oefenen. Het lossen van een pijl en het wachten op de treffer; het lijkt me echt iets voor mij. Ik ga er misschien zo’n beginnerscursus volgen.’

Buurman Van der Speck verdwijnt net zo onverwachts als hij eerder ten tonele verscheen. Mijn monteur schuift weer onder het onderhoud behoeftige terreinmonster. Hij verwerkt de aankondiging van mijn wellicht nieuwe vrijetijdsbesteding op zijn eigen manier onder het Britse transporticoon.

Ik pluk mijn mountainbike van de kastanjeboom.

Onze altijd nieuwsgierige en soms iets te hulpvaardige buurman komt aanzetten met een stuk dun hout met in het midden iets dat lijkt op een handvat. Bij nadere beschouwing ziet het eruit als een van die antieke bogen, die ik aan de muren van het clubgebouw zag.

‘Je moet er zelf nog een nieuwe pees en voor jou geschikte pijlen bij kopen. Dit is mijn oude Vlaamse boog. Je mag hem hebben.’

‘Vriendelijk van u, buurman. Ik wil me eerst eens gaan oriënteren wat er zoal te koop is en wat bij mij past. Ik neem uw cadeau heel graag aan. Ik beloof niet dat ik er volgende week al mee zal gaan schieten. Ik ga er in ieder geval heel zuinig op zijn.’

Onhandig loop ik met de combinatie van mountainbike, fietshelm en twee meter Belgisch eikenhout aan de hand de oprit op.

Ik voel de zelfvoldane blik van de buurman in mijn rug prikken tot ik uit het zicht verdwijnt.

Ongetwijfeld gaat de oude heer daarna de monteur onder de Landrover van ongevraagd advies voorzien.

Na het avondeten begin ik meteen aan de voorbereiding van de biologielessen, die ik maandag aan de derde klassers havo en vwo ga geven.

Mijn inwonende collega is aan eenzelfde klus begonnen. Maandag geeft hij zes lessen aan vierdejaars gymnasium en atheneum.

Lesvoorbereidingen, correctie- en nakijkwerk zijn onlosmakelijk verbonden aan het vak van leraar; lesgeven is wel het allerleukste en meest uitdagende onderdeel.

Ik ben eerder klaar met mijn werk; mijn eega is de rest van de zaterdagavond nog wel bezig voor zijn vierdejaars.

Ik neem er mijn laptop bij en google een paar termen die ik vanmiddag bij het handboogclubje opving.

Op YouTube ontdek ik filmpjes over schieten met verschillende typen handbogen; pijlen zijn er in alle soorten en maten.

Er komt meer bij kijken, dan ik aanvankelijk dacht.

‘En iets gevonden voor je?’

Ik kijk op van het beeldscherm; mijn lief is gestopt met zijn lesvoorbereidingen. Een blik op de klok vertelt me dat het al over half twaalf is. Bedtijd! Morgenochtend ga ik met een groepje mountainbiken in de Drunense Duinen. Ik hoor eigenlijk al lang in bed te liggen.

‘Er is zo ontzettend veel aan mogelijkheden en keuzes in bogen. Ik moet dit eerst even verwerken. Kibwana moet nog uit? Ik loop met je mee.’

De ridgeback staat meteen op bij het horen van zijn naam.

Het uitlaatrondje met de hond is een routine geworden voor het slapen gaan.

We doen dat meestal samen; het geeft ons de gelegenheid om bij te praten over de voorbije dag en de plannen voor de volgende door te nemen, wanneer daar niet eerder gelegenheid voor was.

Ondertussen kiest Kibwana de meest interessante bomen en struiken langs de chique laan uit om er zijn geurvlag achter te laten.

Vanavond spui ik mijn opgedane kennis over handboogschieten.

Nu we samen langs de nu verkeerluwe Baronielaan wandelen, moet hij mij wel aanhoren.

Ik vertel hem over schieten met traditionele handbogen zonder richtmiddelen en over de moderne bogen waarbij wel een vizier gebruikt wordt om het doel te raken. Het schieten op blazoenen is uitgegroeid tot een Olympische sport; vooral de Koreanen blinken daarin uit.

Voor mij zou het schieten op driedimensionale doelen het meest uitdagend zijn, vermoed ik. 3D-schieten is een buitensport. Je struint door de bossen met je boog.

Bij de vizierbogen heb je onder andere de indrukwekkende compoundboog; bogen die dankzij een katrolsysteem een drievoud aan kracht van een gewone boog presteren.

‘Een pijl afgeschoten met een compoundboog vliegt met een snelheid van driehonderd kilometer per uur dwars door het portier van jouw mooie Defender heen!’

Ik heb ineens de volle aandacht van de meneer naast me.

‘In de Verenigde Staten en Canada wordt met een compoundboog op wild gejaagd. Een schot met een pijl is haast geluidloos; bij een misser heb je niet de hele fauna in het jachtgebied gealarmeerd.’

‘Wordt er hier niet met pijl en boog op wild gejaagd? Mag dat niet?’

De lieverd legt zowaar serieuze belangstelling aan de dag voor mijn nieuw ontdekte sport.

‘Hier valt zoiets onder stroperij. In ons land mag je alleen jagen met een jachtgeweer.’

‘Zoals Dominique dat doet. God, hoe zou het toch zijn met onze vriendin uit Wernhout? We hebben al ruim twee jaar niets van haar gehoord. Na de verschrikkelijke moord op haar echtgenoot is ze in het niets verdwenen. Waar zou ze naartoe gegaan zijn? Ik denk vaak aan haar.’

‘Ik ook. Ze was mijn vaste klimmaatje geworden. Ik mis haar. De band die tussen jullie ontstond toen je met haar een maand door Frankrijk trok, moet iets heel bijzonders geweest zijn. Met haar regressietherapie heeft zij jou toch maar mooi van die angst voor treinen en spoorwegen afgeholpen. Een bijzondere vrouw was ze en bloedmooi.’

‘Ze verstond haar vak. Ik vind het nog steeds knap, dat ze verdrongen gebeurtenissen bij haar cliënten kan terughalen en op die manier huidige problemen kan aanpakken.’

‘Dominique was van alle markten thuis. Ze spreekt perfect Frans. Ze vond het prachtig om in jouw Defender te rijden. Kibwana kon het prima vinden met haar beagle. Hoe heette dat grappige hondje?’

‘Ze had hem meneer Jansen genoemd. Hoe zou het Dominique en haar meneer Jansen zijn vergaan?’

‘En wáár zou ze zijn? Ik heb begrepen, dat de politie haar nog steeds als mogelijke dader ziet.’

‘Er bestond destijds daarnaast de veronderstelling, dat zij wellicht het tweede slachtoffer was geworden. De moord op de architect en de verdwijning van Dominique zijn kennelijk in de lade van de cold-cases verdwenen.’

Ik maak een bruggetje naar het eerdere onderwerp van ons gesprek.

‘Dominique schoot behalve op wild op kleiduiven. Nefzanten, zou je ze kunnen noemen. Bij handboogschieten heb je ook iets dergelijks. De boogschutter probeert een kunststof schijfje te raken, dat in de lucht gekatapulteerd wordt. Lijkt me leuk om te doen.’

‘Klinkt allemaal heel interessant. Je bent nu al helemaal weg van die sport, hè.’

‘Ja, je hebt zo veel mogelijkheden in deze sport. Het leukste is volgens mij het 3D schieten; schieten op driedimensionale doelen. De kunststof dieren staan op een parcours en je probeert die op de meest dodelijke plek te raken. Een treffer in het hart of de longen levert je de hoogste score op. Zo’n parcours zou je kunnen vergelijken met een golfcourse, waar de holes eveneens op wandelafstand van elkaar zijn.’

‘Zo’n boog is toch een wapen! Mag je daar zomaar mee de bossen en velden in? Heb je er geen wapenvergunning voor nodig?’

‘Het is wel degelijk een wapen; je kunt er iemand serieus mee verwonden of zelfs doden. Een handboog wordt echter gezien als een sportattribuut; het valt niet onder de wapenwet. Iedereen mag een boog en pijlen kopen. Een politieagent wordt waarschijnlijk wel erg zenuwachtig, wanneer je je met een opgespannen boog en pijlen binnen handbereik op de openbare weg zou begeven. Schutters vervoeren hun boog en pijlen doorgaans in een koffer of in een foedraal. Ik heb al mooie foedralen voor traditionele bogen voorbij zien komen op internet. Pijlenkokers zijn er in alle soorten en maten. Er is een wereld voor me opengegaan.’

‘Je enthousiasme is aanstekelijk. Ik vind het fijn je zo bevlogen te zien. Datzelfde heb je met sportklimmen en mountainbiken.’

‘Als ik ergens voor ga, dan voor de volle honderd procent. Net als ik twee jaar geleden ‘Ja, ik wil’ tegen je zei.’

Ik ben dicht tegen hem aan gaan lopen, sla mijn arm om zijn middel en druk een kus in zijn hals.

Kibwana laat een zacht gegrom horen.

‘Het is goed, vriendje. Ze doet me geen pijn.’

We staan eerder dan gedacht weer voor het herenhuis.

Op de bovenverdieping brandt nog licht. Mijn schoonzus maakt overuren in haar atelier.

We moesten een verdieping lager ons bed maar eens opzoeken.

Morgen mag ik weer vroeg op de pedalen. Zo’n weekend is veel te kort voor mij.

2

'Je suis prêt! Tirez!'

Er zoekt een kleine grijze schijf op een meter of vijftig van mij en mijn dubbelloops Beretta Silver Pigeon door de lucht.

Meneer Jansen verroert figuurlijk geen vin, wanneer ik de trekker overhaal en een honderdtal stalen kogeltjes met een luide knal de geweerloop verlaten.

Tegen de helblauwe achtergrond ontmoeten de projectielen elkaar; het grijze schijfje spat in honderd stukjes uiteen.

Meneer Jansen kijkt me gespannen aan. Ik moet helaas de beagle teleurstellen; hij gaat vandaag geen opdracht krijgen om een aangeschoten fazant of eend op te halen.

Een beagle is weliswaar niet de meest voor de hand liggende apporteur onder de jachthonden, maar mijn meneer Jansen kwijt zich vaak prima van deze taak. Hij probeert het in ieder geval; meestal is het aangeschoten gevogelte net een maatje te groot voor de Engelse jachthond en beperkt hij zich tot het luidkeels aangeven, waar ik de buit kan ophalen.

'Encore!'

Ik moet hard roepen; Halette staat zo'n vijftig meter verderop achter de rotspartij bij de katapult. Ik hoor de klik van de schietautomaat; ze stuurt het projectiel de lucht in. Ik schouder snel mijn geweer, richt iets voor de baan die het grijze serviesstuk moet volgen en haal gecontroleerd de trekker over.

Ik ben nog steeds tevreden over de bescheiden terugslag die mijn 'zilveren duif' geeft.

Ik mis, de 'vogel' valt onbeschadigd verderop in het hoge gras.

'Bird away!' roep ik naar mijn vriendin die de 'val' bediende, 'Een misser.'

Veertig schoten en alleen het laatste was een misser; de vermoedheid gaat meespreken. Het is mooi geweest voor deze ochtend.

Ik breek mijn geweer en laat de lege hulzen bij de rest op de grond vallen. Ik neem ze later mee, als deze twee afgekoeld zijn.

Halette heeft de val afgesloten; ze komt met het restant van de kleiduiven naar me toe.

Die misser ligt nog in het veld. Een mooie klus voor meneer Jansen.

Op 'zoek' reageert hij als door een wesp gestoken; zo snel als zijn korte pootjes hem kunnen dragen rent hij naar de plaats waar hij de 'bird away' heeft zien landen.

Ter plaatse probeert hij zijn tanden in het kleischijfje te zetten om het op te pakken.

De beagle heeft al snel in de gaten dat dit geen succes gaat worden. Blaffend en grommend blijft hij bij zijn buit wachten tot ik die kom ophalen.

We lopen terug naar het dorp. Een half uurtje gaans voor we uit het afgesloten bosperceel van de lokale jagersvereniging bij de opgravingen van de oude Romeinse stad Glanum komen.

Met het ongeladen jachtgeweer in het foedraal, de ongebruikte hagelatronen veilig in de weitas en met de beagle keurig aangeliend wandelen we Saint-Rémy-de-Provence in; het dorpje waar Vincent van Gogh ongeveer een jaar doorbracht en er zijn mooiste schilderijen maakte.

Het is woensdagochtend; het dorp stroomt vol met bezoekers, die de streekmarkt als een populair uitje op hun programma hebben. In de vroege ochtend bouwen zo'n tweehonderd standhouders hun kraam op, waarna het een komen en gaan is van bezoekers. Deze weekmarkt is bijzonder populair, zowel bij de '*gens de coin*', de buurtbewoners, als bij de toeristen.

Van die toeristen moet Halette het vooral hebben in haar winkeltje in halfedelstenen. Mijn vriendin verkoopt stenen met therapeutische krachten. Ze weet veel over energetische edelsteentherapie. In haar winkeltje in het centrum van het dorp liggen de vaak gepolijste stenen, gesorteerd op soorten en therapeutische werkingen in houten kistjes en in vitrines. Vitrines met sieraden gemaakt met de halfedelstenen. Van ieder steentje in haar winkeltje kent Halette de geneeskracht die die steen door zijn energietrillingen kan overdragen. Het gebruik van edelstenen en mineralen tegen psychische en fysieke klacht is al oeroud; mijn Franse vriendin verdiept zich al jaren in de geneeskrachtige invloed op doen en denken. De stenen geven het lichaam de kracht en de energie om zichzelf te herstellen. Halette weet zeer overtuigend haar kennis te delen met de bezoekers aan haar winkeltje met 'stenen van het licht'.

Halette ontmoette ik een paar jaar geleden, toen ze een heksenritueel uitvoerde bij de '*Tables de Morts*', de prehistorische grafkamer, een hunebed, bij het gehucht Massac in het zuiden van het departement Aude. In de gîte, waar we elkaar daarna opnieuw ontmoetten, bleek dat we veel gemeenschappelijke interesses hadden. In mijn praktijk in regressietherapie maakte ik, net als zij, gebruik van aura's.

Ik herinnerde me haar als de lieve moderne heks met wie ik mijn gedachtengoed kon delen. Zielsverwanten.

Halette is vrijgezel gebleven; ze heeft nooit de behoefte aan een relatie gehad. Mannen en vrouwen, ze boeiden haar niet echt.

We wisselden adressen uit.

Ik voelde, dat ik de hectiek rondom de moord op mijn man moest ontvluchten. Ik vertrok met mijn kostbaarste bezittingen, mijn beagle en mijn jachtgeweren, naar Frankrijk. Meneer Jansen is de enige die elke dag opnieuw blijk geeft van een onvoorwaardelijk vertrouwen in mij; het beestje voelt perfect mijn stemmingen aan.

De Browning en de Beretta zijn erfstukken van mijn vader; ze zouden ongetwijfeld onderwerp worden bij het onderzoek naar de moord op Louis. Ik heb mijn vader ooit beloofd ze nooit uit handen te geven.

In mijn Austin Mini Cooper kwam ik, na een lange reis, terwijl ik de Franse tolwegen met de camerabewakingen handig kon vermijden, in het Zuid-Franse departement Bouches-du-Rhône.

Saint-Rémy-de-Provence, regio Alpes-Côte d'Azur, een plaatsje met nog geen tienduizend inwoners. Wereldberoemd geworden door de Brabantse impressionist, die op nog geen drie kilometer van onze bungalow in Wernhout geboren werd.

'*Pierres de Lumière*', *Halette du Mas des Bourboux*, staat er op het beduimelde visitekaartje, dat ik al dagen als een kleinood bij me droeg.

In het winkeltje aan de Avenue de la Libération, werd ik gastvrij onthaald. Halette hoorde mijn verhaal over de tragische dood van mijn man en over mijn plotselinge vertrek van de onheilsplek aan.

Ze besloot dadelijk mij een veilig onderkomen te geven.

Boven haar winkeltje had ze een ruime verdieping beschikbaar; er moest wat aan voorraden geruimd worden voor we er samen een mooie woonruimte van konden maken. Over de huur van de studio waren we het snel eens.

Halette woont in het gedeelte achter haar winkeltje; een betere buurvrouw en huisbaas kan ik me niet wensen.

Het is gezellig druk op de weekmarkt. Verspreid door de straten en over de pleintjes staan kraampjes met allerhande producten, van strohoeden, schilderijen, keramiek, kleding en stoffen tot aardbeien en meloenen uit de streek, olijfolie, kruiden, worst en kaas. We haasten ons met een aan al te nieuwsgierige blikken onttrokken dubbelloops jachtgeweer door de drukte, met de kraampjes kriskras door elkaar, her en der bestelbusjes tussendoor geparkeerd, overal mensen, en bovendien nog het gewone verkeer dat zich een weg probeert te banen over de ringweg rondom het dorp, waar precies de looproute voor marktbezoekers overheen gaat.

Aan die ringweg is het winkeltje met de geneeskrachtige halfedelstenen van de dame die op dit moment een doos met grijze schijfjes op de grond voor haar winkeldeur neerzet en in haar zakken op zoek gaat naar de sleutel.

Klokslag half tien, zoals beloofd op het bordje met de openingstijden, klinkt de deurbel boven de halfgeopende deur van het winkeltje.

'*Saved by the bell*', mijn poging om grappig te zijn faalt volkomen. Halette reageert niet; ze moet zich met het doosje kleiduiven haasten om de weg vrij te maken voor de eerste klanten van de ochtend.

'Fijn dat je vanmorgen mee kon komen en ik toch kon schieten.'

'Graag gedaan. Wanneer er weer eens iemand van de jachtvereniging op het laatste moment verhinderd is, kom ik graag weer mee.'

Halette gaat de klanten helpen; ik probeer met mijn geweer en het doosje kleiduiven ongehavend via de veel te smalle draaitrap naar mijn studio te komen. Meneer Jansen had er veel minder moeite mee.

Het komende kwartier ben ik bezig met het reinigen van de Beretta. De poetslappen die ik ervoor gebruik ruiken naar de ingedroogde wapenolie. Vooral de lopen en het trekkermechanisme krijgen extra aandacht. Mijn vader zou trots op me zijn!

'Koffie!'

Halette schrikt op van de tarotkaarten die ze net gelegd heeft. Deze zijn nieuw in haar winkelcollectie; geboeid bestudeert ze de afbeeldingen.

Ik heb met de koffie gewacht tot ik er zeker van was, dat er geen klanten in de winkel zijn.

'Ha, lekker. Daar was ik wel aan toe. Was leuk vanmorgen. Ik wist niet dat jij zo goed kon schieten. Je miste maar een keer. Ik vind het knap.'

'Je zou het eens kunnen proberen. Misschien heb je nog verborgen talenten.'

'Nee, dank je. Ik gruw van wapens. Jij jaagt er bovendien mee op wild; ik zou dat niet kunnen, een dier doodschieten.'

'Je eet wel vlees. Ik weet zeker dat het dier dat ik zelf dood en slacht, een veel beter leven gehad heeft, dan de dieren die uiteindelijk in de vitrine bij jouw slager terecht komen.'

‘Natuurlijk heb je gelijk. Ik zou dat vlees niet moeten kopen en eten.
Ik overweeg wel eens om vegetariër te worden.’
‘Ik ben bang dat het bij overwegen blijft’, plaag ik.
De deurbel meldt zich luidruchtig; nieuwe klandizie.
Halette neemt haastig nog een slok koffie en verslikt zich.
De nieuwkomer wordt proestend verwelkomd.
Halette verontschuldigt zich bij de clientèle.
Ik neem meneer Jansen mee voor een uitlaatrondje door het park.
De verleiding om daarna over de markt terug te wandelen is te
groot; het is een waar feest voor de zintuigen; je zou bij iedere stand
iets willen kopen.

Het loopt tegen half één. Halette sluit zo haar winkel.
Om half drie belooft het bordje pas weer een hartelijk welkom.
Weekmarkten duren in Frankrijk maar tot halverwege de dag.
Ergens tussen twaalf en één pakt iedereen als bij toverslag zijn
boeltje bij elkaar en komt er een haastige uittocht op gang.
Binnen een uur is het dorp ineens weer rustig en zitten alleen de
terrasjes nog overvol.
Halette en ik zoeken een plekje in de zon voor een voedzame lunch,
waarna we tevreden met een zak vol vers fruit weer naar de
heilzame stenen terugkeren.